

Kultur

JT 11/4-00

Kulturredaktör: Henrik Othman

tel: 7853 203

fax: 7853 298

e-post: henrik.othman@jakobstadstidning.fi

Dragshow och drucken Bellman

Musik

Laulu-Jaakots vårkonsert 2000, Dirigent: Anna-Leena Salokorpi, solist: Antti Kujala, piano: Piia Tamminen, flöjt: Mari Kalliomaa

Laulu-Jaakot visade vid sin vårkonsert upp en omfattande och mångsidig manskörsrepertoar. Dels bestod repertoaren av traditionell, finsk manskörstradition och dels av en avslutning i sällskap med Carl Michael Bellmans dryckesvisor. Dessutom innehöll programmet två solonummer med Antti Kujala, som tolkade Ernesto De Curtis "Palaja Sorrentoon" och Eduardo di Capuas O Sole Mio.

Kvällen kryddades dessutom med spex och humoristiska inslag. Bland dem kan nämnas Marrku Viitasaris "Tarina kolmesta vaimosta", där tre av körmedlemmarna stod för en skrattfrämjande dragshow.

Att kören hade roligt tillsammans och vågade ta ut svängarna rådde det ingen tvekan om.

Laulu-Jaakot har ett antal ingredienser som kan bädda för en positiv utveckling. Till skillnad från många andra manskörer står kören inte inför någon direkt alarmerande förgubbning. Kören förfogar åtminstone för tillfället över ett ganska fräscht och utvecklingsbart röstmaterial. Stämmorna är också tämligen väl besatta. Dessutom utstrålar kören självförtroende och kämparanda; värdefulla egenskaper som kan tänkas bli allt viktigare i fortsättningen.

Dirigenten Anna-Leena Salokorpi är av allt att döma en inspirerande dirigent som vill sätta ribban högt.

Vad däremot gäller teknisk precision och förmåga att åtminstone för det allra mesta pricka rätt på skalan återstår ännu en hel del arbete. Under konsertens gång försökte Salokorpi febrilt hålla stämmorna uppe, ibland framgångsrikt, men tämligen ofta utan att lyckas. I sånger med mer krävande harmonik utkämpade kören rätt hårda duster från det första taktstrecket till det sista. De lättare sångerna förflöt däremot utan större skavanker. Kören skulle utan tvekan vinna på att inte ta alltför stora utmaningar, utan lära sig grundligt en enklare standardrepertoar, för att sedan successivt avancera allteftersom körens förmåga förbättras.

Antti Kujalas solonummer var på det hela taget en positiv upplevelse. Kujala har en mjuk och lyrisk tenorstämma, som bär långt och klingar utmärkt i det högre registret, i de lägre partierna slank ändå tonen ner i halsen och Kujala fick problem med att matcha flygeln, som hela tiden trakterades varsamt.

De unga musikerna Piia Tamminen och Mari Kalliomaa bidrog för övrigt också med positiva insatser. Flöjtisten Mari Kalliomaa hade dock ingen tacksam uppgift p.g.a. att herrarna inte var med med på noterna. Samklangen blev med andra ord inte den bästa.

MATTS-JOHAN BJÖRKGREN